

Aquest jovent...

JORDI DALMAU I AUSÀS

Escriure sobre els joves no és cosa fàcil. Se'n poden dir molts disbarats o moltes veritats, però fer-ho amb les paraules que s'amotllin ben bé a la realitat ho trobo francament difícil, sobretot perquè quan es generalitza ja se sap d'antuvi que moltes persones diran: "però què diu aquest ximple, si jo no ho faig tot això, si jo no sóc així". Bé, de joves n'hi ha de tota mena, El món és divers. Per això és tan ric.

Gairebé sempre que vaig a raure als locals on s'amuntega la joventut intento fer un exercici de distanciament i observació. Procuro fixar-me en el comportament de la gent que m'envolta, sempre, però, amb discreció i respecte perquè en cap moment no pretenc controlar i molt menys fiscalitzar ningú. Només observo, observo i m'adono que els joves tenen un present molt breu, molt curt, que s'acaba quan tanquen els bars musicals. "Ahir, amb prou feines m'enrecordo. Demà, qui sap si hi arribarem", aquesta és la màxima de molts. I així, força joves, i adolescents fins i tot, viuen només de cap de setmana, ben bé com si juguessin al joc de l'oca: les caselles del mig, com si no hi fossin. De dilluns a divendres, anar tirant com es pugui. Vivint només dos dies a la setmana, els ideals

solen brillar per la seva absència. Projectes de futur? De quin futur, si la frase diu que no n'hi ha. És clar, tot depèn, tot és relatiu, tot està condicionat. Sovint és cert, però de vegades aquest raonament amaga un no saber què volem i una profunda insatisfacció personal. I si hi ha insatisfacció encara, senyal que una cosa o altra es busca, amb més o menys encert però encara queda opinió. La indiferència, en canvi, sí que rosegua fins al fons i acaba deixant els joves sense veu, sense esma, sense empenya. Malauradament el tantsemenfotisme s'estén com una taca d'oli. És fàcil ser-ne deixeble i s'hi apunten precisament per això, perquè la comoditat els atrau. Les coses han de ser fàcils i que no calgui esforçar-s'hi gaire, diuen alguns. I

posats a no escarrassar-se, si convé ni es parla. Potser per això els pubs que apugen més el volum de la música són també els que tenen més requesta. Vinga soroll, i com més millor. Que el pensament no es distregui amb reflexions massa profundes, que el silenci no pugui deixar parlar el cor, no fos cas que ens digués que som més fràgils del que ens agradaria, no fos cas que trenqués la gometa que aguanta la careta de suposada autenticitat i independència que ens hem posat.

També observo un desarrelament respecte l'entorn social, històric, cultural, natural, geogràfic i tradicional. M'imagino que és fill de la falta d'educació sobre aquests temes i de l'individualisme. Cadascú que s'espavilli

i d'associar-se per passar-s'ho millor i no limitar-se a criticar ni parlar-ne. Les festes han de durar més, diuen, i com més tard es retiri i en pitjor estat més medalles es podran penjar. De beure i fum que no en falti, i si la gatera produeix una bona resaca no cal patir, el cos ho aguanta tot. Es fuma molt i es beu massa i això que el jovent cada cop és més sa és, com a mínim, discutible. El fetge i els pulmons un dia potser se n'afartaran de tant alcohol i tanta nicotina.

L'afany per viure com més de pressa millor és mentider. Sembla que tot sigui fantàstic, però dura poc i quan s'acaba només queda mal gust de boca. Falta paciència i previsió -és clar que si diuen que no ni ha futur ben poca cosa han de preveure- i sobra un xic de soroll i avorriment. Això no és només responsabilitat dels ajuntaments, ho he dit sempre, sinó sobretot d'un mateix. A més, és mal company de viatge l'avorriment, perquè pot acabar enemistant-nos amb el nostre propi temps.

Però no tot és tan negre com la gola dels llops. El cor de molts i moltes encara batega fort i l'entusiasme dels joves de moment no està en perill d'extinció, tot i que alguns cops sembla estar amenaçat.

Potser per això els pubs que apugen més el volum de la música són també els que tenen més requesta. Vinga soroll, i com més millor